

Reunió de vendes

El senyor Martí mirava amb cara de pomes agres el gràfic de vendes que li havia preparat la seva secretària. Una fletxa que queia amb més pendent que les rampes del Dragon-Khan i que reproduïa fidelment l'evolució del negoci durant els últims mesos, presidia l'informe. Amb ràbia, va despenjar el telèfon interior i cridà:

–Joana! Vull tot l'equip de vendes a la sala de reunions en menys d'una hora.

–Però senyor Martí...! –respongué tímidament la secretària, atemorida pel to de veu del seu superior—. Senyor Martí, la majoria dels membres de l'equip comercial estan fent visites a clients.

–Doncs que tornin! Tenint en compte les dades de vendes no crec que aquestes visites siguin gaire

productives. Localitzi'ls i faci'ls tornar de seguida!
De seguida!

La Joana no va discutir més. Buscà els números dels telèfons mòbils a l'agenda i va transmetre l'ordre del senyor Martí a tots els implicats. Efectivament, tal com havia pronosticat l'amo de l'empresa, tots van tornar amb les mans buides. No havien tancat ni una sola venda. De fet, la majoria feia moltes setmanes que no en tancaven cap, i esperaven des de feia temps l'esbroncada del seu superior. Alguns havien començat a actualitzar el seu currículum perquè sospitaven que el seu futur a l'empresa era més negre que la camisa d'un carboner rentada amb la tinta d'un calamar.

En una hora l'equip comercial estava concentrat a la sala de reunions. Tot i que no feia calor, les camises dels empleats, quatre homes i tres dones, estaven xopes per la suor. Els venedors es trobaven ja asseguts i amb la mirada baixa, no perquè estiguessin preparant els seus papers o necessitessin un descans, sinó perquè les cames els tremolaven i tenien por de caure si es mantenien a peu dret.

El senyor Martí va irrompre a la sala com un vendaval. Abans de sentir-se el soroll de la porta que es tancava al seu darrere ja ocupava la cadira que encapçalava la taula, situada sota un gran quadre que

retratava el seu besavi, el fundador de l'empresa, i declarà sense més miraments:

–Necessito que algú m'expliqui què està passant.

Un silenci aclaparador acollí la seva demanda. Qualsevol que s'arrisqués a parlar el primer rebria les primeres bufetades. El senyor Martí era un home que al carrer no cridaria mai l'atenció pel seu aspecte físic; era més aviat baix, amb un rostre avorrit i un cabell negre i llis pentinat sense cap originalitat. Però en aquell moment els seus empleats el veien com un monstre de vuit caps, sis metres d'alçada i un dotzena d'urpes de metre i mig, capaç d'alimentar-se amb la sang dels seus subalterns. Davant d'aquesta reacció col·lectiva, el senyor Martí va concretar més la seva sol·licitud d'informació:

–Pots començar tu, Carme.

Sis egoistes sospirs d'alliberament, i un de resignació, acolliren aquest requeriment. La Carme, una noia maca i morena, d'ulls blaus i veu dolça, va agafar forces de la desesperació i va parlar sense vacil·lacions.

–No som els únics que estem patint aquesta crisi. Totes les altres empreses de llaminadures, de xocolates i de caramels estan en la nostra mateixa situació. S'ha produït un canvi radical en la demanda, que afecta tot el país. Els nostres clients no ens compren perquè els nens ja no volen dolços.

–Aquesta és la teva justificació? –bramà el senyor Martí–. Que els altres estan igual de malament que nosaltres? No m’importen els problemes dels altres. Vull una explicació i una solució per als meus.

–Les botigues que fins ara ens han comprat fan tot el que poden, han baixat preus, fan promocions i regals, però no serveix de res. No hi ha manera d’aconseguir que els més petits tornin a comprar els nostres productes.

El senyor Martí donà un cop de puny tan fort a la taula que es van aixecar les potes de l’altre costat.

–I què compren, doncs? Els nens sempre han menjat llaminadures. Nosaltres comercialitzem les millors. Què demanen els marrecs als seus pares quan fan la compra al supermercat? O és que ara s’estan calladets i no demanen res?

La veu d’un home jove, assegut al final de la llarga taula, i que només feia un any que treballava en aquella empresa, va auxiliar de manera inesperada la seva companya.

–Els nens demanen als seus pares pebrots, fetge i bledes. He tingut notícies que les vendes d’aquests productes s’han disparat en pocs mesos.

Carme va adreçar una càlida mirada d’agraïment al seu salvador. Aquesta mirada, i les promeses que amagava, eren el premi desitjat pel jove. Feia temps

que el noi li anava al darrere, sense èxit. Ara es jugava la seva feina per aconseguir el reconeixement de la noia.

L'amo de l'empresa es va encarar amb la seva nova víctima.

–I com ho saps tu, eeh...?

–Josep. Em dic Josep.

–Com ho saps tu, Josep?

–M'ho han dit els meus clients que també venen aquests productes. Els caramels i les xocolatines s'acumulen, els nens no volen saber-ne res, només volen pebrots, fetge i bledes. Si els pares proven de comprar algun dels nostres dolços els nens criden, els llencen a terra i munten un espectacle. No hi ha res a fer.

–Això és absurd! Com pot un nen estimar-se més les bledes que la xocolata? Com pot preferir el pebrot als caramels? Algú m'ho pot explicar?

–És un misteri, però és cert –replicà el Josep–. He parlat amb alguns pares que m'ho han confirmat. Si han de menjar carn, rebutgen els filets i els bistecs, només volen fetge. Si algun nen fa anys no vol pastissos de nata, ni de maduixes, ni de xocolata, els petits només accepten ara pastissos fets amb pebrots. Els pares estan desesperats, perquè els preus d'aquests tres productes s'han disparat.

–Menjar fetge! Voluntàriament! Però fetge de què? De vedella, de be...

–Qualsevol. No són tots iguals de fastigosos? Però miri, què vol que li digui, jo encara m’ho estimo més que els pebrots o les bledes.

–Ximpleries! Marc, tu tens un fill de sis anys. Ja no vol lllaminadures? Prefereix les bledes?

El tal Marc, un pobre home mig calb d’uns quaranta anys, respongué amb cara d’espant:

–Bé, senyor Martí. No li ho volia dir. Però fa mesos que no hi ha manera d’aconseguir que el meu fill mengi una lllaminadura voluntàriament. L’única manera de fer que en mengi és deixar-li ben clar que fins que no se l’acabi no podrà menjar bledes o pebrots. I hauria de veure-li la cara mentre se l’empassa!

El senyor Martí es va calmar i es va relaxar una mil·lèsima. Com a mínim ara tenia una primera aproximació al problema. Es va permetre el luxe de fer una petita broma, d’un gust més aviat dubtós, i que només podia ser identificada com a tal pel petit somriure que se li dibuixà al rostre mentre parlava.

–Dubtava entre despatxar la meitat de vosaltres o preparar la liquidació de tot l’equip comercial. Ara penso que és millor trobar entre tots una solució.

Tots els reunits van riure amb ganes quan van comprendre que el comentari anterior era una broma.

Aquestes rialles eren conseqüència d'una llei científica, que diu que els acudits, bromes i anècdotes que expliquen els gerents sempre provoquen l'efecte desitjat, més encara quan aquest gerent també és el propietari del negoci. En això es diferencien de la gent corrent. Quan un empleat normal fa una broma de mal gust o sense gràcia la gent no riu, i fins i tot n'hi ha alguns que s'ofenen. En canvi quan un gerent pronuncia exactament el mateix acudit, no s'ofèn ningú i tothom el troba graciosíssim.

Alguns venedors van decidir aprofitar l'ambient més distès per ensabonar el seu cap. La por envers els superiors sempre es manté en un precari equilibri amb el desig de fer mèrits.

–Segur que vostè sabrà com sortir-se'n, senyor Martí. Tots els treballadors coneixem la seva gran capacitat.

El senyor Martí es girà cap a la nova veu.

–No siguis tan pilota, Maria. I, ja que tan amablement t'has afegit a la conversa, proposa alguna solució per als nostres problemes.

Els veïns de taula de la Maria li van adreçar alguns mitjos somriures cruels. La dona s'havia passat d'ella.

–Bé, no ho sé... –va respondre Maria, una mica sufocada. Però tingué una inspiració sobtada i prosseguí:–Una possible solució seria passar a comercia-

litzar bledes i pebrots en comptes de pastissets, caramels i xocolata. Si han pujat els preus i la demanda és tan forta...

–AIXÒ MAI! –va cridar el senyor Martí, congelant el somriure triomfant de Maria–. Aquesta empresa sempre ha comercialitzat lllaminadures. Canviar ara, en un moment de dificultat, seria una traïció a l'honorable fundador d'aquesta empresa. No podem renegar dels nostres principis!

I efectivament, el Josep hauria jurat que el retrat que presidia la taula havia arrugat el front davant la claudicant proposta de la Maria.

–Hem d'esbrinar què ha fet canviar els gustos dels nens –prosseguí el cap de l'empresa–. Hem d'espilar-los, repassar la feina que fan a l'escola, vigilar-los quan juguen als parcs o quan veuen la tele, investigar els contes que llegeixen abans de dormir. No et sembla una bona idea, Marc?

Marc olorà la trampa.

–El pla és perfecte. Però jo recomanaria trobar algú que tingui més d'un fill. Així l'estudi serà més significatiu.

El senyor Martí es gratà la barbeta

–Potser tens raó –aprova finalment, davant l'alegria del Marc–. Hem de buscar algú d'aquesta empresa que tingui més d'un fill. Algun suggeriment?

–Sergi, el comptable –s’apressà a proposar Marc–. En té tres! És el candidat idoni, segur.

–D’acord –es decidí el senyor Martí, aixecant-se de la cadira sense més preàmbuls–. Aniré al meu despatx, el rebré allí. Joana...!

Mentre cridava a la seva secretària, ja fora de la sala, l’equip de vendes es va quedar amb la boca oberta. Ja havia acabat la reunió? Després d’esperar uns minuts, per si el senyor Martí es decidia a tornar, van sortejar entre ells qui anava a preguntar-li què havien de fer.

Va perdre el Josep, el més nou, tot i que el jove sospità que el sorteig no havia estat del tot net. Havia consistit a encertar el número entre l’u i el cent que tenia en ment el Marc. El Josep va ser el primer a participar, va dir el vuitanta-set i Marc li assegurà que l’havia encertat.

El Josep no entrà directament al despatx del senyor Martí, que ja estava reunit amb el comptable; es va dirigir primer a la seva secretària, la senyoreta Joana. La dona va deixar per uns moments de fer-se la manicura i trucà el seu cap pel telèfon intern. El senyor Martí respongué:

–Que tornin a la feina! O que marxin a casa seva, és igual, que facin el que vulguin. Al capdavall el resultat serà el mateix...

